

N I T K Y O S U D U

MILICA A KNIEŽA

Tatiana Macková

artis
omnis

epub producer © 2015 Artis Omnis
All rights reserved.

© Vydal: Artis Omnis v edícii Margo
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

Redakčná a jazyková úprava: Ivana Horecká, Andrea Harmanová
24. e-book publikácia, 1. e-book vydanie

© Tatiana Macková, 2015
Cover © Dagmar Požoniová, 2015

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the author.

The only exception is by a reviewer, who may quote short excerpts in a review.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nemôže byť reprodukováaná, uložená vo vyhľadávacom systéme alebo rozširovaná žiadnym spôsobom a v žiadnej forme bez predchádzajúceho súhlasu vydavateľa.

epub - ISBN: 978-80-89718-13-9

mobi - ISBN: 978-80-89718-14-6

pdf - ISBN: 978-80-89718-15-3

„Zápis histórie je v podstate len proces odvádzania pozornosti. Väčšina historických rozprávání odvádza pozornosť od tajných vplyvov v pozadí zaznamenaných udalostí.“

F. Herbert

Prológ

V druhej polovici piateho storočia, v časoch oslabenia moci rímskych cisárov, vzniká v severnej Gálii, na území niekdajšej Rímskej ríše, Franská ríša.

Jej pohnuté dejiny boli krvavé a plné mocenských bojov medzi členmi panovníckeho rodu Merovejovcov. Tí striedavo vládli jednotlivým celkom ríše – Neustrii, Austrázii, Burgundsku a Akvitánii.

Kráľ Chlotar II. v roku 613 Franskú ríšu po rokoch konfliktov spojil, brodiac sa pritom krvou vlastných príbuzných, a vládol v nej pevnou rukou až do svojej smrti v roku 629. Smerom na východ susedila Franská ríša s veľkým územím, obývaným slovanskými kmeňmi a Avarským kaganátom. Bol to kraj plný nepokojov, ktoré niekoľko rokov pred Chlotarovou smrťou prerástli do otvorenej vzbury Slovanov proti Avarom.

Tu sa zrodila legenda o tajomnom mužovi, ktorého dejiny síce poznajú, napriek tomu o ňom nič presné nevedia. Vzniklo už veľa hypotéz o jeho pôvode alebo mene. Nikto nedokáže zistiť, ktorá z nich je tá pravá. Kto bol vlastne muž známy histórii ako „franský kupec“ či „prvý kráľ Slovanov“? Rovnako ako renomovaní svetoví historici, ani tento príbeh neodhalí pravdu. No čo ak predsa? Veď sa všetko mohlo pokojne stať aj takto...

Časť prvá
KONIEC ZIMY ROKU 623

Studeným vzduchom sa niesol cvengot mečov, erdžanie koní i krik bojujúcich mužov. Volanie zranených si nik nevšímal, hustý dážď im omýval rany a krv vsakovala do úrodnej zeme neďaleko mohutných vôd rieky [Ister](#)¹. Rovina, kde sa boj odohrával, bola rozrytá kopytami koní i častými údermi ostrých čepelí. Flaky posledného snehu, čo sa ešte držal na tráve, sa sfarbovali do červena.

Zved kráľa Chlotara sa na poslednú chvíľu uhol meču bojovníka s krátkymi krivými nohami tvárou znetvorenou veľkou jazvou. Len prepichnutá košeľa a pár kvapiek krvi na preseknutej koži dokazovali, ako blízko bol smrti. Zved vymrštil ruku, schmatol jazdca za opasok a prudkým pohybom ho strhol zo sedla. Prekvapený protivník sa však spamätal skôr, než ho mohol meč prepichnúť. Rýchlo vyskočil na krátke nohy a zúrivo útočil. Frank, v snahe ubrániť sa, odrážal zo všetkých síl výpady nepriateľa a šťastena stála tentoraz pri ňom. Pri poslednom zúfalom pokuse sa mu podarilo prebodnúť protivníkovo telo. Vytiahol čepel, zotrel z nej krv, znovu chytil uzdu svojho hnedáka a rozbehol sa pešo smerom k lesíku, preč z bojového poľa.

Dúfal, že si ho opäť ktosi nevyberie za cieľ svojho útoku. Nechcel riskovať, že ho niektorý zo vzbúrencov bude omylom považovať za avarského [bojovníka](#)², nuž radšej bežal popri koňovi až pod stromy. Keď si bol istý, že ho nikto z bojujúcich nezazrie, vysadol na zviera a popchol ho do cvalu. Čo najskôr musel nájsť brod cez studenú rieku, aby bezpečne prešiel na druhý breh. Nemohol vyčkávať na záver potýčky. Kráľ čakal na správy a Neustria bola ešte ďaleko.

- - -

Hnal koňa niekoľko dní, skoro ho uštvával, nedoprajúc odpočinku ani jemu, ani sebe. Nakoniec bezpečne dorazil do kráľovského sídla.

Teraz stál v malej sále oproti Chlotarovi usadenom v tróne pred výklenkom s oknom. Steny zdobili zvieracie kožušiny, štíty, kopije a meče, v kozube horel oheň. Panovník pozorne načúval zvedovým slovám. Muž v špinavom natrhnutom odevu, svedčiacom o dlhej a nebezpečnej ceste, nedokázal z jeho kamennej tváre vyčítať žiadne pocity. Iba sústredený pohľad nasvedčoval, že úporne premýšľa.

Zved dávno dohovoril, no kráľ stále mlčal, až ticho začínalo byť nepríjemné.

Náhle Chlotar vstal z trónu, mlčky pristúpil k oknu a zahľadel sa von. Posol trpezlivo vyčkával na rozkazy. Slúžil Chlotarovi už niekoľko rokov a veľmi dobre poznal svojho pána. Držal pevne v rukách opraty tejto krajiny, mal ostrú myseľ, no ešte ostrejší meč. Bol ctižiadostivý a mocibažný natoľko, že dal pokojne vyvraždiť mnohých svojich príbuzných, len aby nezostal nikto, kto by ohrozil jeho cestu k trónu.

„Takže [Vinidi](#)³ sa búria...“ mrmlal si kráľ sám pre seba, stále zamyslene hľadiac kamsi nad obzor. Konečne sa zvrhol a pozrel na čakajúceho zveda. Zdalo sa, že je spokojný s riešením, ktoré sa mu začínalo črtať v mysli. Bolo jednoduché i geniálne zároveň, právom teda vyvolávalo na jeho perách samolúby úsmev.

„Dobre robíš svoju prácu.“ Zveda pochvala potešila aj prekvapila. Na znak vďaky sa uklonil. Kráľ pokračoval: „Teraz choď a oddýchni si. Cestou však pošli ku mne stráž!“

„Ako si želáš, pane,“ odvetil muž a nečujne zmizol z dvorany. Takmer okamžite sa dvere opäť

otvorili, dnu vošli dvaja vojaci.

Chlotar sa k nim otočil. Skôr, ako stihli niečo povedať, netrpezlivo vyštekol: „Nech ku mne prídu moji synovia a majordóm Neustrie! Ihneď!“

Majordóm stál ticho bokom, úkosom pozoroval panovníka i oboch jeho synov. Charibert s Dagobertom boli ako mladšie Chlotarove kópie. Energický, mierne orlí nos, na šiji vlniace sa vlasy, u Dagoberta siahajúce až k ramenám, plné pery pod fúzami a ostré, mužné črty tváre. Kráľ sa nečakane najprv obrátil práve k majordómovi a podal mu svoj pečatný prsteň.

„Chod' do hôr a prived' ho. Za každú cenu! Pestúnke povedz: Je čas splatiť dlh.“

Nečakal na odpoveď, zvyknutý, že jeho príkazy sa plnia bez otázok a okamžite. Prepustil muža mávnutím ruky, potom sa obrátil k synom.

Majordóm sa mlčky uklonil a zvierajúc v dlani prsteň vykročil z miestnosti. Nežiadal vysvetlenie, presne vedel, čo sa od neho očakáva. Bol jeden z mála ľudí, zasvätených do panovníkovho tajomstva, a tak bez zbytočných rečí vyrazil na cestu k miestam, ktorým sa každý Frank so zdravým rozumom radšej vyhol.

Prešlo už veľa rokov odo dňa, keď na kráľov príkaz zahynulo všetko mužské potomstvo jeho dávno mŕtveho brata Sigiberta. Až na jediného – Chlotarovho krstného syna. Ten krátky okamih milosrdenstva zachránil život chlapca, o ktorom sa už potom nikdy viac v kráľovstve nehovorilo.

Iba málokto tušil, že mladý princ žije. Zmizol kdesi v dolinách hornatých oblastí ríše, kde ešte žili potomkovia veľkých keltských bojovníkov. Iba kráľ a zopár verných poznalo miesto, odkiaľ z času na čas dostával Chlotar správy o raste krstného syna. Jeho výchovu zverili do rúk bývalej otrokyne – ženy z kmeňa Vinidov. Pod hrozbou smrti jej zakázali hovoriť s princom o jeho pôvode. Nikdy sa nemal dozvedieť pravdu o smrti celej rodiny. Dostal nové, keltské meno, učil sa ich zvykom a reči, rovnako ako aj jazyku Vinidov.

Väčšinu spomienok z detstva zavial čas a ako rástol pod vplyvom pohanských bájok či rozprávok Keltov i Vinidov, menil sa na mladého muža so znalosťami bojovníka s iba vlašnou vierou v kresťanstvo. Jeho náhradná matka so svojim keltským mužom ho po každej stránke pripravili na život v ríši vedenej rodou Merovejovcov. Ovládal latinčinu – jazyk bežne používaný na dvore, v celej krajine i za jej hranicami, vyznal sa v písme i v bojovej stratégii. Chlotarovi veľmi záležalo na mladíkovej správnej výchove a vzdelaní. Vždy rátal s možnosťou, že raz bude jeho plánom vyhovovať mať poruke niekoho zo svojho rodu, koho môže bez výčitiek obetovať vlastným záujmom. A práve nastal čas, aby mu prezradil, že žije iba vďaka jeho veľkorysosti a bude, samozrejme, požadovať splatenie tejto služby.

Princovia nechápavo sledovali otcovo počínanie.

„Koho má priviesť? Otec, čo sa stalo?“ nevydržal Dagobert. Vymenil si s mladším bratom pohľady a znovu pozrel kráľovi do očí. Mladí muži boli jeho správaním zjavne znepokojení.

Chlotar chvíľu mlčky premýšľal, skúmajúc pritom tvár svojho staršieho syna. Vedel, že v Dagobertovi má dobrého nástupcu. Je rázny, tvrdý, ctižiadostivý, pravý Merovejec. Dohodli sa, že po otcovej smrti prepustí mladšiemu nevlastnému bratovi Charibertovi vládu v Akvitánii, zatiaľ čo zvyšok ríše bude spravovať on. Kráľ očakával prudkú reakciu na správu, ktorú sa dozvie. Nespokojne cmukol. Áno, Dagobert možno bude tvrdý oriešok, avšak dúfal v synov zdravý rozum. Diplomacia a správna taktika na ochranu ríše, to je teraz dôležité.

Pomaly prešiel k trónu a sadol si.

„Synovia moji,“ začal vážne. „Pozorne počúvajte, čo vám chcem povedať. Viete veľmi dobre, že od

východu hrozí našej ríši nebezpečenstvo hneď od dvoch susedov. Jedným je [Rímske cisárstvo](#) a druhým je ríša Avarov, jeho nespoľahlivý spojenec. Riman je dosť mocný, aby nás ohrozil, zatiaľ však vyčkáva a neútočí. Našťastie ho zamestnávajú boje s Perziou. Avar je nevypočítateľný besný pes, ktorému nehodno veriť. Vraždí, kradne a robí nájazdy všetkými smermi. Ako svoj predvoj pri výpadoch používa bojovníkov z kmeňa Vinidov, prefíkane ich stavia do prvých šíkov. Moji zvedovia už dlho hlásia rastúcu nevôľu Vinidov s avarským útlakom. Dnes som dostal správu o čoraz častejších vzburách proti Avarom. Vinidi sa odmietajú ďalej podriaďovať ich chútkam, nechcú sa nechať pre nich zabíjať, mlčky sa prizerať znásilňovaniu svojich žien či dcér, ani vykrmovať cudzích bojovníkov počas dlhých zím.“ Kráľ sa na chvíľu odmlčal.

„Čo my máme spoločné s nepokojmi medzi kmeňmi barbarov?“ nechápal Charibert.

Dagobert trochu znechutene mávol rukou: „Nechaj otca dohovoriť. Bez dôvodu nám to nerozpráva. Nechápeš, že Avar môže vážne ohroziť aj naše územie?“

„Správne, synak,“ súhlasil Chlotar. Zatiaľ bol s vývojom situácie spokojný. Teraz však príde tá ťažšia časť. Pohodlnejšie sa usadil na ozdobne vyrezávanom tróne. „Prišiel som na spôsob, ako ochrániť východnú hranicu.“

Videl, že má plnú pozornosť oboch svojich synov. Usmial sa.

„Postavíme Rímskemu cisárstvu i Avarom do cesty niekoho tretieho. Kohosi, kto bude dosť silný na to, aby zastavil útoky avarských kočovníkov a súčasne bol prekážkou pre Rím pri vstupe na naše územie.“

Dagobert nadvihol obočie.

„Koho máš na mysli, otče?“

„Vinidov,“ prekvapil Chlotar princov svojou odpoveďou.

Starší syn mal pocit, že zle počul.

„Vinidov?!“

„Áno, tých.“

„Ale to sú rovnako primitívni barbari ako Avari! Ako oni môžu ochrániť našu krajinu?“ stále nechápal Dagobert.

„S našou pomocou, synak,“ usmieval sa samoľúbo kráľ. Ešte stále im nepovedal všetko a zabával sa na ich nevedomosti. Napokon sa predsa len nad nimi zľutoval. Naklonil sa dopredu, zväžnel a stíšil hlas. „Vinidi sa začínajú búriť proti Avarom. Sú dobrí bojovníci, nemajú však dostatočnú výzbroj. Zato majú odhodlanie, vytrvalosť, no hlavne snahu brániť svoje územie, rodiny aj úrodu, o ktorú ich každú zimu Avari oberajú. My im pošleme potrebné zbrane i muža, čo im pomôže v boji. Pod jeho vedením sa zjednotia, vytvoria svoju vlastnú ríšu, a tým i hrádzu medzi nami a našimi susedmi. My sa potom budeme môcť pokojne venovať rozvoju našej krajiny.“

Na chvíľu sa odmlčal. Čakal na reakciu.

Princovia pochybovačne pozorovali svojho otca. Zbláznil sa? Stále nechápali, o čom hovorí. Ako prvý sa teraz nasmelo ozval mladučký Charibert.

„Otče,“ začal opatrne. „Odpusť, ale nerozumiem...“

O akom mužovi vlastne rozprávaš? A vytvorením novej ríše nevznikne na východe iba ďalší nepriateľ?“

„Navyše,“ pridal sa Dagobert, „ríša sa nezrodí za noc. Tvoje riešenie je dosť komplikované, hoci uznávam, zaujímavé.“

„Samozrejme, že nehovorím o dňoch, ale o mesiacoch, možno i rokoch. Zamyslite sa však... Predstavte si ríšu, ktorú povedie muž oddaný franskému panovníkovi...“ zmlkol a nechal, aby si sami domysleli, čo chcel povedať.

„V takom prípade by celá ríša Vinidov bola oddaná Franskej ríši!“ dokončil kráľovu myšlienku starší zo synov.

Chlotar dôrazne plesol dlaňou po operadle, ozdobenom vyrezávanou hlavou leva.

„Presne tak!“ A so spokojným výrazom v tvári sa pohodlne oprel o vankúš za chrbtom.

Zavládlo krátke ticho, bratia premýšľali nad otcovým návrhom. Zostalo však ešte čosi, čo im nevysvetlil a čo im obom vrtalo v hlave. Napokon to menej trpezlivý Charibert nevydržal a spýtal sa: „Kto je ten muž, čo by splnil takúto úlohu?“

„Princ z nášho rodu. Potomok Sigiberta a Brunhildy, môj krstný syn.“

Tie slová zostali visieť vo vzduchu. Boli tam a spôsobili šok. Princovia im nechceli uveriť, báli sa, že ich otec, veľký kráľ, prišiel o rozum.

„Princ z nášho rodu?! Otče, všetkých strýkových mužských potomkov si dal predsa zabiť, nie?“ položil odvážnu otázku Dagobert. Uvedomoval si, že tým obviňuje svojho otca z vraždy. No vedel tiež to, že novoobjavený žijúci princ ohrozuje jeho nárok na trón, a toto vedomie mu dodávalo odvalu.

Na počudovanie sa kráľ nerozhneval. Pozrel synovi pokojne do očí: „Až na tohto jediného.“

Starší princ nevydržal dlhšie sedieť. Vstal a nervózne začal chodiť po miestnosti. Otec vyčkával, sledujúc ho pohľadom. Charibert ich oboch s obavami pozoroval. Bol ešte príliš mladý na to, aby sa miešal do takých vážnych vecí. Toto bolo iba medzi kráľom a jeho následníkom. Vlastne netušil, načo ho otec k tomuto rozhovoru prizval. Aj keby chcel čosi povedať, ani jeden by ho nepočúval.

Napokon rozrušený syn zastal pred trónom.

„Prečo si o ňom nikdy nehovoril?! Prečo práve teraz? Ako vlastne...“

Chlotar rázne zdvihol ruku a prerušil prúd Dagobertových rozhorčených slov.

„Mlč, syn môj! Zmlkni skôr, než sa nahnevám. Doteraz nebol dôvod o tom mladíkovi hovoriť. Iba vážnosť situácie ma donútila vytiahnuť ho z miesta, kde mal dožiť svoj život. Preto som dnes uznal za potrebné vám o ňom povedať. Nič viac a nič menej! Tvoje obavy sú neopodstatnené, Dagobert. Onen muž ťa nijako neohrozí. Potrebujem ho iba využiť, nie ponúknuť mu franský trón. Stane sa len figúrkou na mojej šachovnici.“

„Odpusť mi moju trúfalosť, otče, ale čo ak tvoj plán zlyhá, čo ak sa napokon obráti proti nám a bude si nárokovať svoje práva? Čo urobíš potom?“

„Tak potom...“ vstal z trónu, pristúpil tesne k synovi, pozrel mu priamo do očí a dopovedal tichým, chladným hlasom, „potom dokončím, čo som začal pred rokmi, a zbavím sa ho!“

- - -

Majordóm bezradne zastavil koňa, pohľadom kížal po skalách a stromoch, čo jeho i ďalších dvoch mužov obklopovali. Mokrú zem ešte miestami pokrývali flaky snehu, chlad sa vkrádal pod oblečenie. Pevnejšie sa zakrútil do plášťa.

Už dlhšie sa ho zmocňovali obavy, že zablúdil. Nechodieval do tohto divokého kúska ríše, lebo ho nemal rád. Vedel iba približne, kde má hľadať kráľoviča. Jeho spoločníci netušili o cieľi a účele ich cesty ani toľko čo on. S povzdychom si uvedomil, že ich pravdepodobne čaká ďalšia noc v tomto nehostinnom kraji.

„Pane,“ oslovil ho opatrne jeden z vojakov. „Do západu slnka už nezostáva veľa času. Mali by sme si nájsť táborisko.“

Zlostne na neho fľochol a opäť popchol koňa do kroku. Vojaci ho odovzdane nasledovali. Vedeli, že tomu nevrlému mužovi suchej postavy a ostro rezanej tváre netreba odporovať. Bol medzi nimi známy svojou nekompromisnou povahou a absolútnou oddanosťou kráľovi. Veď preto mu panovník bez obáv

zveroval dôležité záležitosti ríše, dokonca aj takú delikátnu a závažnú úlohu ako teraz. Zasluhami v jeho službách si majordóm čoraz viac a viac upevňoval svoje postavenie. Či už sa to niekomu páčilo, alebo nie, stával sa z neho jeden z najmocnejších mužov v Neustrii.

Boli na ceste už niekoľko dní a trmácanie sa po nehostinných končinách divokých hôr Gálie ho začínalo unavovať. Vojak mal pravdu, naozaj bolo nutné nájsť vhodné miesto na prenocovanie. Obišiel ďalší skalnatý kopec a prekvapilo ho, keď uvidel obrovský košatý dub s mohutnými koreňmi, vyčnievajúcimi zo zeme. Kúsok od nich boli na zemi do kruhu poukladané okrúhle kamene. Ohnisko, domyslel si. Povedľa zbadal aj studňu.

„Výborne!“ potešil sa a obrátil sa k vojakom. „Tam si oddýchneme,“ ukázal smerom k stromu.

Všimol si však náhlu zmenu v tvárach svojich mužov. Zamračil sa a so zlou predtuchou sa pomaly otočil v sedle späť. Ani vtedy, ani neskôr nepochopil, odkiaľ sa vzali chlapi, čo zrazu stáli pred jeho koňom. V prvom okamihu sa vyľakal, no keď si ich lepšie obzrel, uľavilo sa mu. Ich vzhľad ho nenechával na pochybách – vysokí, svalnatí, sporo odetí, zato dobre ozbrojení obrovskými sekerami... Stáli pred ním príslušníci jedného z klanu posledných pravých Keltov. Konečne našiel, čo hľadal.

Najstarší z troch mužov, statný chlapisko s dlhými fúzmi, sa na majordóma nepriateľsky mračil.

„Odíď, Frank! Tu nemáš čo hľadať. Toto je posvätné miesto, sem majú prístup iba druidi a tí, ktorým to bolo povolené.“

Druidi! Pche! Kelti a ich pohanské rituály! Majordóm iba ťažko skrýval pohrdanie týmto hrdým, no barbarským národom. Povýšenecky vystrčil bradu.

„Hľadám Ravanu, ženu z kmeňa Vinidov. Zaveď ma za ňou!“

Jeho arogantný tón sa Keltom nepozdával. Ani sa nepohli, iba ich vodca odpovedal otázkou: „Kto si, že mi chceš rozkazovať?! A odkiaľ poznáš Ravanu, keď sa na ňu pýtaš?“

„Ako sa to...“ preglgol majordóm zvyšok vety. Včas si uvedomil, že keď chce splniť kráľov príkaz, musí skrotiť svoju nadradenosť. A že ho musí splniť, to mu bolo jasné. Chlotar neposlušnosť či zlyhanie netoleroval. „Odpusť. Nemal som v úmysle uraziť ťa. Mám pre Ravanu dôležitý odkaz, čaká ma,“ povedal už pokojnejšie.

„Čaká ťa?“ Muž pristúpil bližšie a ostro si ho premeral. Bol odhodlaný chrániť Ravanu i zvyšok klanu za každú cenu. Tento vyschnutý, nadutý franský pajác sa mu vôbec nepáčil. Dobré však vedel, že žena, ktorú hľadá, má tajomstvo, čo ju spája s Frankami. Ani to ho ale nedonúti, aby ich rád videl v týchto končinách.

„Dobre teda, zavediem ťa k nej. Nasleduj ma,“ otočil sa a pokynul ostatným Keltom, aby ďalej strážili vstup do svätyne. Vykročil smerom ku kopcu, pod ktorým boli priviazané kone. Vysadol na chrbát jedného z nich a bez toho, aby sa zaujímal, či ho cudzinci nasledujú, vyrazil vpred. Majordóma sebavedomé správanie fúzatého chlapa bez štipky úcty pobúrilo, nezostávalo mu však nič iné, iba ísť za ním.

Opovržlivo si obzeral chatrč, uprostred ktorej horelo ohnisko, nad ním visel kotol s bublajúcim obsahom. Jednoduchosť života týchto ľudí sa mu zdala byť taká primitívna, až ho urážalo zotrvať v ich prítomnosti. Ovce, čo spásali trávu na tunajších kopcoch, včelie úle, stojace v skupinke obďaleč za chatrčami. Všade kožušiny a zbrane. Klan očividne ctí tradície svojich predkov a žil podobným spôsobom života ako oni.

Bojovník, ktorý majordóma priviedol do chatrče, pristúpil k žene sklonenej nad ohniskom. Zdvihla hlavu, pozrela na neho a pohľad belasých očí jej rozsvietil úsmev. Ten pohasol, keď obrátila pozornosť na cudzinca. Vyrovnala sa, počúvala, čo jej ticho mrmlal do ucha fúzatý chlapisko, potom urobila niekoľko krokov k návštevníkovi.

„Môj muž hovorí, že máš pre mňa odkaz, pane,“ prihovorila sa mu mäkkým hlasom. Prekvapila ho jej čistá latinčina. Zároveň pochopil, prečo bol Kelt voči nemu taký nedôverčivý v okamihu, ako vyslovil Ravanino meno.

„Tvoj muž by sa mal naučiť zdvorilejšie vítať návštevníkov,“ neodpustil si štipľavú poznámku. Žena sa vystrela a pozrela mu prísne do očí. Nechcel veriť, že kedysi bola otrokyňou.

„Gathmor je náčelníkom tohto klanu a ty si chcel vojsť na posvätné miesto. Iste uznáš, že mal právo zastaviť Ťa.“

Kráľov vyslanec si o právach barbarov na území Franskej ríše myslel svoje, pre istotu však mlčal. Radšej vybral z mešca pečatný prsteň a ukázal ho žene.

„Som majordómom Neustrie, v tejto chvíli aj poslom kráľa Chlotara. Mám ti odovzdať jeho prsteň so slovami, že je čas splatiť dlh. Musím k nemu priviesť chlapca, ktorého ti zveril do výchovy.“

Ravana v rozrušení na okamih privrela oči. Už celé roky sa bála, že príde tento deň. Keď sa upokojila, obrátila sa na Gathmora.

„Zavolaj, prosím, Sama. Zostal pri úloch.“

Náčelník kývol hlavou a bez zbytočných otázok šiel splniť jej prosbu. Ako prechádzal okolo majordóma, venoval mu zamračený, nepriateľský pohľad, prešiel však bez slova ďalej a opustil chatrč.

Žena pristúpila bližšie k panovníkovmu vyslancovi. Jej hlas znel teraz až prosebne.

„Povedz, čo chce kráľ od môjho syna?“

Nadvihol obočie. „Od tvojho syna?! Je dosť trúfale takto ho nazývať! Kráľ ti chlapca iba zveril do výchovy. Si len jeho pestúnka, nič viac!“

Zreteľne počula pohrdavý tón jeho hlasu i vzrastajúce podráždenie. Nechcela ho nahnevať, to by bolo zlé. Ravana si bola veľmi dobre vedomá toho, s kým má do činenia.

„Áno, pane, máš pravdu. Napriek tomu som ho vychovávala s láskou ako vlastného syna. Odpusť teda, že k nemu prechovávam materinské city,“ snažila sa ospravedlniť svoje slová, len aby majordóma nepopudila.

Krátky okamih na ňu zamyslene hľadel. Potom, akoby sa mu jej predsa len trochu ulútostilo, prehovoril už zmierlivejšie.

„Nemusíš sa o princa obávať, nič mu nehrozí. Kráľ ho potrebuje na veľmi dôležitú úlohu. Je priam predurčený splniť ju. Môžeš byť spokojná, tvoja práca sa skončila.“ S poslednými slovami hodil na lavicu z hrubého dreva mešec zlata.

Ravana sa ani nepohla, iba nemo civela na kožený váčok, keď do chatrče vstúpil náčelník, nasledovaný mladým mužom. Majordóm si ho premeral s neskrývaným záujmom. Stál pred ním potomok Sigiberda a Brunhildy so zjavnými črtami merovejského rodu v tvári. Iba Brunhildin rovný nos zjemňoval rázne, mužné rysy. Divoko rozstrapatené gaštanové, jemne zvlnené dlhé vlasy s mierne červeným odtieňom, svalnaté ruky, široké ramená. Výzor barbara. Sivé oči sršiace inteligenciou sa zabodli cudzincovi do tváre. Z celého zjavu mladého muža približne vo veku princa Dagoberta sálala energia a sebavedomie. Majordóm sa otočil k Ravane.

„Vychovala si z neho divocha!“ vyštekol podráždene.

Skôr ako stihla odpovedať, pristúpil mladík tesne k nemu a ozval sa nebezpečne tichým hlasom.

„Nepáči sa mi tón, akým hovoríš s mojou matkou!“

Majordóm skoro vyprskol. Už vážne začal strácať trpezlivosť.

„Matkou?! Nepovedali ti, že nie si ich syn?! Že nie si Vinid, dokonca ani Kelt?“ Jeho zvýšený hlas narazil na bariéru mládencovho pokoja, ktorý ho chladne prebodával pohľadom. V podvedomí kráľovho vyslanca začalo rásť varovanie. Z pohľadu sivých očí, pripomínajúcich čepel meča, mu naskakovala husia koža. Na okamih akoby uvidel pred sebou Chlotara, ktorý chladnokrvne a s

ladovým pokojom v tvári dokázal jediným úderom rozťať ľudskú hlavu. Preglgol. Uvedomil si, že predsa len pred ním stojí potomok Merovejovcov.

„Svojich rodičov si skoro nepamätám,“ odpovedal medzitým mladík vecne. „Vychovala ma ako matka, nuž jej prináleží všetka moja láska i úcta.“

Majordóm pochopil, že svoju úlohu nesplní, ak sa nezačne správať inak. Bude múdrejšie vyhnúť sa kráľovmu hnevu.

„Dobre, dobre, len sa upokoj. Nemal som v úmysle uraziť Ravanu, ani teba,“ povedal miernejšie. „Rozlúč sa, musíš ísť so mnou do panovníckeho sídla. Náš kráľ ťa žiada o pomoc.“

„Mňa?“ nechápal mladík. „Veď ma vôbec nepozná.“

„Mýliš sa. Už ste sa stretli, ty sa na to nepamätáš. Bol si dieťa, keď vrahovia pobili tvoju rodinu, tebe však kráľ zachránil život. Spýtaj sa Ravany, ktorej ťa zveril. Potvrdí moje slová.“

Žena prikývla. Nemala odvalu povedať, že to bol práve kráľ, kto poslal vrahov. Položila mladému mužovi dľaň na rameno.

„Choď s týmto človekom, Samo, a dôveruj kráľovi, vďaka ktorému žiješ. Splať svoj dlh. Choď a rob česť mne i náčelníkovi, ktorý ťa vychoval v tradíciách hrdého národa. Naučil ťa všetko, čo má pravý muž vedieť, nuž ho nesklam.“

Mohutný Gathmor pristúpil k Samovi, na chvíľu ho stisol v náručí, potom konečne prehovoril.

„Deň dávno skončil. Vy i vaše kone potrebujete oddych. Žena pripraví synovi veci na cestu a za svitania môžete vyraziť,“ rozhodol.

Bola už hlboká noc, Samo však nemohol zažmúriť oka. Vytratil sa z chatrče a pomalým krokom stúpil do kopca, na úpäti ktorého sa krčili úle. Na chvíľu sa pri nich pristavil. Včely napriek oddychu vydávali jemný bzukot. Započúval sa do toho zvuku. Mal ho rád. Zhlboka sa nadýchol a zadržal na chvíľu v pľúcach nočný, chladivý vzduch, ako keby si chcel v sebe udržať jeho vôňu navždy. Zaujaty vlastnými myšlienkami nepočul blížiac sa kroky, tak sa pri tichých Ravaniných slovách mykol. Obrátil sa k nej.

„Vyľakala som ťa?“ opýtala sa a natiahla k nemu ruku, aby jej pomohol vystúpiť na chodník, na ktorom stál. Už dávnejšie si všimol, že ju bolievajú nohy a často mala problém s chôdzou. Chytil teda Ravanu mocnou dľaňou a doslova ju k sebe pritiahol. Bok po boku potom pohodlným krokom pomaly v tme kráčali až hore.

Na vrchu kopca zastali. Samo držal svoju slovanskú matku okolo ramien, ona si vychutnávala pravdepodobne posledné chvíľky so synom. Stáli spolu bez slov, pozerali na krajinu pod sebou, ktorú v tme odhaľoval svit obrovského mesiaca a trblietavých hviezd. Zdala sa byť tajomná, desivá i krásna zároveň.

Ravana zdráhavo prerušila ticho.

„Stále nič nehovoríš, syn môj,“ začala opatrne.

„Nežiada sa mi rozprávať, mama. Chcem sa iba naposledy prejsť po týchto miestach.“

„Ako keby si ani nepomýšľal na návrat! Ktovie, možno sa tak aj stane. Dnes sa predsa prihodila vážna udalosť, ktorá celkom zmení tvoj život. Hoci ty nemáš potrebu slov, ja nemôžem inak a musím ti čosi povedať.“

Zahľadel sa jej do tváre. Nečakane zvlhnuté oči sa jej leskli v bielom mesačnom svetle.

„Ľakáš ma!“

Matka vzala jeho ruku do dlaní a pritisla si ju na srdce.

„Nemôžeš odísť bez toho, aby som ťa nevarovala!“

„Pred čím?“

„Nie pred čím, Samo, ale pred kým. Ja viem, že som doteraz mlčala. Musela som. Inak by som ohrozila teba, seba i Gathmora. Ani dnes ti nemôžem povedať všetko. Len ťa prosím, never kráľovi Chlotarovi!“

Mladíka jej slová prekvapili.

„Podľa toho majordóma mi kráľ kedysi zachránil život. Ty sama si to potvrdila.“

„Áno, máš pravdu. Avšak za touto jednou pravdivou vetou sa skrýva priveľa klamstiev a krvi. Tie sprevádzajú kráľa od chvíle, čo ho korunovali za panovníka. Kedysi som musela na svoj život prisahať, že sa nikdy nedozvieš o sebe pravdu. Veľakrát počas tých rokov som chcela porušiť danú prísahu. Neurobila som tak, lebo som dúfala v kráľovu zábudlivosť. Modlila som sa za to, aby tento deň nikdy neprišiel. Bohovia ma však nevyslyšali, snáď majú s tebou iné plány. Preto ti opakujem – buď opatrný a nedôveruj kráľovi, ani nikomu z jeho okolia!“

Naliehavosť v Ravaninom hlase ho donútila prikývnuť, len aby sa upokojila.

„Sľubujem, že si dám pozor a budem myslieť na tvoje slová.“

„Ešte čosi,“ povedala žena a siahla si pod košeľu, kde nosila starý slovanský talizman. Keď ruku vytiahla, držala v dlani malý drevený predmet. Rozviazala šnúрку, na ktorej visel, a potom ju uviazala okolo synovho krku.

„Nos ho stále so sebou, Samo. Vďaka nemu ťa bude chrániť samotný Perún, najvyšší boh môjho ľudu.“

„A ty?“

„Mňa chránil po celý môj život,“ usmiala sa. „Teraz si to ty, kto potrebuje jeho pomoc.“

Dojatý mladík ju objal a trochu zachrípnutým hlasom zašepkal tiché ďakujem.

Ešte dlho potom sa prechádzali po okolí a Samo si do pamäte vštepoval všetku krásu nočných hôr, ktoré tak miloval.